Nr. L 267/14 De Europæiske Fællesskabers Tidende 10.12.70

RÅDETS DIREKTIV Nr. 70/522/EØF

af 30. november 1970

om gennemførelsen af etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen med kul og for formidlervirksomhed inden for kulsektoren (ex CITI-gruppe 6112)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 54, stk. (2) og (3), og 63, stk. (2) og (3),

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden[1]), særlig afsnit IV D,

under henvisning til den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser[2]), særlig afsnit V'C,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament[3]),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg[4]), og

ud fra følgende betragtninger:

Traktaten om oprettelse af Det europæiske Kul- og Stålfællesskab indeholder ingen bestemmelser om liberalisering af etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser. Liberaliseringen af de former for virksomhed, der er omhandlet i dette direktiv, henhører derfor uden undtagelse under traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab;

erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen og formidlervirksomhed inden for handel, industri og håndværk er allerede gjort til genstand for to rådsdirektiver af 25. februar 1964[5]). Kulsektoren er undtaget fra disse direktiver. Dette direktiv har til formål at liberalisere handelsvirksomhed inden for kulsektoren;

dette direktiv har endvidere virkning for producenternes salgsvirksomhed, da artikel 2, stk. 3, i Rådets direktiv af 7. juli 1964 om gennemførelse af etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for bjergværksdrift herunder udvinding af sten og mineraler (CITI-gruppe 11-19)[6]), begrænser retten for den producent, som etablerer sig som sådan i en anden medlemsstat og dér sælger sine egne produkter, til salg fra et enkelt i producentlandet beliggende udsalgssted, så længe handelen med de pågældende produkter ikke er liberaliseret i medfør af andre direktiver;

ved dette direktiv liberaliseres engroshandelen med kul; detailhandelen er allerede blevet liberaliseret ved Rådets direktiv af 15. oktober 1968[7]). Begrænsningen til salg fra et enkelt i producentlandet beliggende udsalgssted bortfalder derfor for disse produkter. Det er endvidere tilladt den producent, som i medfør af ovennævnte rådsdirektiv af 7. juli 1964 etablerer sig som sådan i en anden medlemsstat, at sælge sine egne produkter fra flere i denne medlemsstat beliggende udsalgssteder;

dette direktiv vil endvidere gøre det muligt for en producent at etablere sig i en anden medlemsstat ikke som producent, men for at sælge sine egne produkter engros fra et eller flere udsalgssteder;

ved dette direktiv ophæves også begrænsningerne i den frie udveksling af tjenesteydelser for ikke-selvstændige formidlere, som er ansat i et eller flere erhvervs- eller handelsforetagender; virksomhed som ikke-selvstændig formidler kan nemlig ikke altid entydigt adskilles fra virksomhed som selvstændig repræsentant, fordi den retlige afgrænsning mellem disse former for virksomhed er forskellig i de seks medlemsstater; desuden drejer det sig om en form for virksomhed, som har den samme betydning som den selvstændige handelsagents; det ville være temmelig vanskeligt og formålsløst at opdele liberaliseringen af denne meget specielle form for tjenesteydelser i talrige delliberaliseringer samtidig med liberaliseringen af arbejdsgiverens erhvervsvirksomhed;

[1]) EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 36/62
[2]) EFT nr. 2 af 15.1.1962, s. 32/62
[3]) EFT nr. C 51 af 29.4.1970, s. 4
[4]) EFT nr. C 108 af 26.8.1970, s. 20
[5]) EFT nr. 56 af 4.4.1964, s. 863/64 og 869/64
[6]) EFT nr. 117 af 23.7.1964, s. 1871/64
[7]) EFT nr. L 260 af 22.10.1968, s. 1

ifølge bestemmelserne i den almindelige plan om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden skal begrænsninger i retten til at være medlem af erhvervsorganisationer afskaffes i det omfang, i hvilket udøvelsen af denne ret indgår i den pågældendes erhvervsvirksomhed;

ordningen for arbejdstagere, som ledsager den, der præsterer tjenesteydelsen, eller udfører arbejde for hans regning, fastlægges i de i henhold til traktatens artikler 48 og 49 udstedte bestemmelser;

der er blevet udstedt eller skal udstedes særlige direktiver, der gælder for alle former for selvstændig erhvervsvirksomhed, angående de begunstigedes rejse og ophold, og, i fornødent omfang, om samordningen af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af selskaber til beskyttelse af selskabsdeltagernes og tredjemands interesser;

desuden er der i visse medlemsstater fastsat bestemmelser angående adgangen til at påbegynde erhvervsvirksomhed inden for engroshandelen med kul; nærmere overgangsforanstaltninger, der tjener til at lette adgangen til erhverv og erhvervsudøvelse for statsborgere i de øvrige medlemsstater vil derfor blive fastsat i et særligt direktiv,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Medlemsstaterne afskaffer til fordel for de i afsnit I i de almindelige planer om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og i den frie udveksling af tjenesteydelser anførte fysiske personer og selskaber - i det følgende benævnt begunstigede - de i afsnit III i planerne nævnte begrænsninger i adgangen til og udøvelsen af de i artikel 2 og 3 nævnte former for virksomhed.

Artikel 2

1. Bestemmelserne i dette direktiv finder anvendelse på selvstændig virksomhed inden for engroshandelen med kul (ex CITI-gruppe 6112)[1]).

2. Ved udøvelse af engroshandelsvirksomhed med kul forstås i dette direktiv; en virksomhed, som udøves af enhver fysisk person eller ethvert selskab, der som et sædvanligt led i deres erhverv indkøber kul i eget navn og for egen regning og sælger kullene til andre handlende (grossister og detailhandlere) til videreforarbejdning, til erhvervsmæssig anvendelse eller til storforbrugere.

Kullene kan videresælges i uforandret stand eller efter en forarbejdning, behandling eller ompakning, der sædvanligt finder sted i engroshandelen.

Virksomhed inden for engroshandelen med kul kan udøves i form af indenrigs-, eksport-, import- eller transithandel.

3. Bestemmelserne i dette direktiv gælder også for produktionsvirksomheders salg i engroshandelen.

Artikel 3

Bestemmelserne i dette direktiv finder desuden inden for handelen med kul anvendelse på:

1. følgende former for selvstændig erhvervsvirksomhed:

   a) erhvervsvirksomhed som formidler, der har til opgave på grundlag af et eller flere hverv at forberede eller afslutte handler i en andens navn og for en andens regning;

   b) erhvervsvirksomhed som formidler, der uden vedvarende at have dette til opgave, formidler kontakt mellem personer, som ønsker at afslutte kontrakter umiddelbart med hinanden, forbereder disses handler eller medvirker ved deres afslutning;

   c) erhvervsvirksomhed som formidler, der i eget navn og for en andens regning afslutter handler;

2. Tjenesteydelser, der udføres erhvervsmæssigt af en ikke-selvstændig formidler, der står i tjenesteforhold til én eller flere handels- eller industrivirksomheder. Denne ikke-selvstændige formidler skal ligesom de virksomheder, der beskæftiger ham, være bosat eller etableret i en anden medlemsstat end den, hvor tjenesteydelsen udføres.

Til de under 1. omhandlede former for virksomhed hører også virksomhed som formidler, som går fra dør til dør for at optage ordrer.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne afskaffer navnlig de begrænsninger, som:

a) hindrer de begunstigede i at etablere sig i værtslandet eller i dér at udføre tjenesteydelser på de samme betingelser og med de samme rettigheder som indlændinge;

b) hidrører fra en administrativ praksis, der medfører, at de begunstigede i forhold til indlændinge udsættes for en forskelsbehandling.

2. Til de begrænsninger, som skal afskaffes, hører navnlig sådanne, der indeholdes i bestemmelser, som på følgende måde forbyder eller indskrænker de begunstigedes adgang til etablering eller til at udføre tjenesteydelser:

[1]) Classification internationale type, par industrie, de toutes les branches d'activité économique (De Forenede Nationers statistiske afdeling. Statistiske studier, serie M, nr. 4 rev. 1, New York 1958)

a) *i Belgien:*

ved kravet om et »carte professionelle« (artikel 1 i lov af 19. februar 1965);

b) *i Frankrig:*

- ved kravet om et »carte d'identité d'étranger commerçant« (décret-loi af 12. november 1938, décret af 2. februar 1939 som ændret ved décret af 27. oktober 1969, loi af 8. oktober 1940, loi af 10. april 1954, décret nr. 59-852 af 9. juli 1959);
- ved udelukkelse af retten til at forlænge erhvervslejemål (artikel 38 i décret af 30. september 1953);

c) *i Luxembourg*

ved den tidsbegrænsede varighed af de tilladelser, der meddeles udlændinge (artikel 21 i lov af 2. juni 1962).

Artikel 5

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de efter dette direktiv begunstigede får adgang til medlemsskab af erhvervsorganisationer på samme betingelser og med samme rettigheder og pligter som indlændinge.

2. Retten til medlemskab indebærer i tilfælde af etablering retten til at vælges eller udnævnes til medlem af de ledende organer i erhvervsorganisationen. Disse ledende stillinger kan dog forbeholdes indlændinge, når vedkommende organisation i kraft af en retsforskrift deltager i udøvelsen af offentlig myndighed.

3. I storhertugdømmet Luxembourg giver tilhørsforholdet til handelskammeret (»Chambre du Commerce«) og til håndværkskammeret (»Chambre des Métiers«) dog ikke de begunstigede efter dette direktiv ret til at deltage i valget af ledelsesorganerne.

Artikel 6

Medlemsstaterne må ikke yde deres statsborgere, der begiver sig til en anden medlemsstat for at udøve en af de i artikel 2 og 3 nævnte former for virksomhed, nogen støtte, der vil kunne fordreje etableringsvilkårene.

Artikel 7

1. Såfremt et værtsland som betingelse for at påbegynde en af de former for erhvervsvirksomhed, der er nævnt i artiklerne 2 og 3, af dets egne statsborgere kræver en vandelsattest og bevis for, at de ikke tidligere har været under konkurs, eller blot et af disse beviser, skal dette land, for så vidt angår statsborgere fra andre medlemsstater, som tilstrækkeligt bevis acceptere fremlæggelsen af en udskrift af strafferegisteret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i hjemlandet eller det senere opholdsland, hvoraf fremgår, at disse betingelser er opfyldt.

For så vidt angår formidlere, der går fra dør til dør for at optage ordrer, kan der dog også tages hensyn til andre kendsgerninger end dem, der kan optages i det i foregående stykke omhandlede dokument, når de er attesteret af en offentlig myndighed og viser, at den pågældende ikke opfylder de vandelskrav, der er tilstrækkelige til at udøve denne form for virksomhed. Der må dog ikke finde nogen systematisk undersøgelse sted.

2. Dersom der ikke af hjemlandet eller det senere opholdsland udstedes et sådant dokument om, at der aldrig har foreligget konkurs, kan det erstattes af en erklæring under ed, der af vedkommende afgives for en kompetent retlig eller administrativ myndighed, en notar eller for en kompetent erhvervsorganisation i hjemlandet eller det senere opholdsland.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 9 fastsatte frist de myndigheder og organisationer, der er kompetente til at udstede ovennævnte dokumenter, og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 8

De medlemsstater, der gør erhvervsudøvelse afhængig af edsaflæggelse, må sikre, at denne ed i sin nuværende formulering også kan aflægges af udenlandske statsborgere. I modsat fald accepterer de en egnet formular, der har samme gyldighed.

Artikel 9

Medlemsstaterne iværksætter de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden seks måneder efter dets meddelelse og underretter omgående Kommissionen herom.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. november 1970.

På Rådets vegne

H. D. GRIESAU

Formand